

politisk Natur, thi man kan vanskeligt sige, at man vil forhandle paa sit eget Grundlag og paa et diametralt modsat Grundlag af saglige Grunde. Der var og er i de Forslag, som er stillede af det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) og af Venstre nede i Folketinget, en diametral Mod sætning. Men nuvel, det kan være mig i den Henseende uden Betydning, ud fra hvilken Betragtning eller hvilke Motiver det ærede Medlem indtræder i Forhandlingen paa det Hovedgrundlag, som er fælles for Venstre og Regeringen. Jeg haaber da, at en Del af de Uoverensstemmelser, der er til Stede, og som har faaet et meget levende og livligt Udtryk her i Forsamlingen, ogsaa kan fjernes. Jeg har noget Haab i saa Henseende, for saa vidt som jeg nede i Folketinget havde Indtrykket af, at naar man skulde tale om Lovforslaget og tale om dets Principper, var der ofte heftig Mod sætning til Stede, men naar man i Udvalget og under Arbejdet med Forslagets Udformning drøftede de enkelte Forhold, saa man efterhaanden, at der dog var ikke saa faa Punkter, hvor man maatte tage Afstand fra de temmelig heftige Udtalelser, man havde fremsat mod Forslaget, og erkende, at der var rigtige Ting deri ogsaa paa de specielle Omraader, hvor man havde kæmpet det.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Børnebespisningen brugte det ærede Medlem fra 3die Kredens den Vending, at han ansaa det for Landets Vedkommende for upraktisk, uigennemførligt og unødvendigt. Dette kan jeg naturligvis ikke underskrive. Jeg anser Lovforslaget i den Form, hvori det her foreligger, for baade praktisk og nødvendigt. Med Hensyn til, om det er gennemførligt eller ikke, erkender jeg, at i saa Henseende vil det ærede Medlem faa en afgørende Indflydelse. Det ærede Medlem mener, at dette Lovforslag, som kun siger til Kommunerne, at de skal drage Omforg for, at Børnene ikke underernæres, rokter ved Forældrenes Ansvarfølelse. Jeg forstaar ikke denne Betragtning. Jeg tror, at Forældres Trang til at forsørge deres Børn er lagt saa dybt i den menneskelige Natur, at denne Natur maa være meget fordærvet, hvis man ikke, saafremt man er i Stand til at opfylde denne menneskelige naturlige Forpligtelse, ogsaa gaar til Opfyldelsen af den. Men Forholdet er jo det, at Forældre kan være ude af Stand til at sørge for, at deres Børn ikke underernæres. Forholdet er ikke det, at dette Lovforslag rokter ved Forældrenes Ansvarfølelse. Dette Forslag skal gøre det muligt, at selv de vanskeligst og ringest

stillede Forældre ikke skal komme til at se deres Børn underernæres. Og dette er et Forhold, som efter min Opfattelse berører ogsaa Samfundets Ansvar. Det ærede Medlem sagde, at da vi for nogen Tid siden, vist for mere end et Aar siden, havde talt om andre Tilskudslove, havde man ikke ment det nødvendigt særlig at pege paa Børnene, og det er rigtigt, men Forholdene er ændrede. Forholdene er nu vanskeligere. Den Gang var der ikke Dyrtdid, men nu er den en varig Kendsgerning, og den er nu af en saadan Art, at Faren for Underernæring rykker langt højere op i Samfundet, end den normalt er til Stede. Derfor siger jeg, at der er et Samfundsansvar, og derfor vil jeg gerne have peget paa dette Samfundsansvar. Det ærede Medlem har ganske Ret i, at jeg føler mig forpligtet til at vise overmaade stor Imødekommen med Hensyn til Behandlingen af dette Lovforslag. Det har været mig magtpaaliggende at understrege dette, baade for at lægge mit eget Ansvar og det høje Tings Ansvar klart frem. Men jeg vil nu haabe, at det ærede Medlem vil vise saa megen Imødekommen i denne Sag, som han er i Stand til efter sine Principper. Det er mig magtpaaliggende at gøre det klart — og jeg tror, at vi handler Uret mod Samfundet, hvis vi ikke stiller det klart frem —, at der paa dette Omraade, Faren for Børnenes Underernæring, er et Samfundsansvar, som vi ikke kan skyde fra os. Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Godskesen), som omtalte dette Forhold, sagde, at der sikkert er Kommuner — det havde han hørt —, hvor Forholdene var saadanne, at man slet ikke havde Brug for saadanne Foranstaltninger, fordi der ikke der er Børn, som sulter. Nuvel, hvis der er saadanne lykkelige Kommuner her i Landet — og det er jo muligt, at der er saadanne lykkelige Kommuner —, berøres de ikke af det Paabud, der her er Tale om, thi saadanne lykkelige Kommuner kan henvise til den lykkelige Tilstand, der hersker i dem, og har ingen som helst Forpligtelse til at gøre noget som helst. Det ærede Medlem sagde endvidere: Der er store Kommuner, hvor mange Børn sulter, men hvor Kommunen sammen med det frivillige Initiativ har paataget sig den Opgave at hjælpe. Nuvel, disse Kommuner berøres heller ikke af det Forslag, der her er Tale om, disse Kommuner er saaledes stillede, at de henvisende til deres Fortids Arbejde kan fortsætte dette. Men ingen af os kan være blind for, at Forholdene er saadanne her i Landet, at allerede under normale Forhold er her mange Børn, der underernæres, og den, som spørger Skolerne,